

Galla László

Ez én vagyok, Gunst László, hétéves gyerekként. Nem tudom, milyen alkalomból készült ez a fénykép. A kép Szentesen készült. Az egy kisebb esemény, ha fényképészhez mentünk. Volt a családban is fényképezőgép már akkor, különböző egyéneknek, úgyhogy nem volt azért ez egy világrengető dolog. Matrózruha van rajtam, ez volt akkor az elegancia. Nagyon utáltam, hogy ilyen hosszan kellett hordani a hajamat, mert csúfoltak miatta, hogy hosszú haj, rövid ész. Anyámnak volt ez mániája, de én utólag jöttem csak rá, hogy az Évike, az én nővérkém, aki még az én születésem előtt meghalt, és anyám valahogy úgy látszik, az ő pótlását vélte bennem. Legyen egy kislány. Nem tudok más okot, mert más fiúknak nem volt ilyen hajuk. Óvodába nem jártam, otthon voltam. Elmentem az elemibe, jártam 4 évig. Szentesen volt zsidó iskola is, elemi. Én is jártam. Az elemi négy osztályos volt, osztatlan, egy teremben tanult mind a négy osztály, mert olyan kevés gyerek volt, 30 körüli tanuló létszámmal. Ugyanaz lehetett a tananyag, mint a többi iskolákban.

Onnan is tudom, hogy a városi tanulmányi versenyekben részt tudtunk venni, és a zsidó iskola mindig kitűnően végzett, már annak a jobb tanulói. Együtt laktunk a nagyszüleimmel. A ház együtt volt az üzlettel, ez egy saroképület volt. A nagypapa először szatócs volt Szentesen, amelyet egyre jobban fejlesztett és a végén vas-edény-műszaki kiskereskedő volt. Tehát a fűszer meg ostornyél meg ilyesmi, amik először mentek, szépen lekoptak onnan, és vas-edény, kibővítve a műszaki, tehát kocsialkatrészekkel, kovácműhelyhez tartozó felszerelésekkel, asztalos szerszámokkal, asztalosműhelyekhez tartozó felszerelésekkel. Később, mikor a bicikli elterjedt, akkor a kerékpár is nagymenő cikk volt. És volt persze zománcedény, daráló, kés, olló, minden ilyesmi. Apám átvette aztán, mikor nagypapa kezdett kiöregedni. A sarok részben volt az üzlet meg a raktárak, és a Petőfi utcai fronton volt a lakás, amelyik egy ötszobás lakás volt. Gondolom, a nagyszüleimmel együtt laktak, és a nagyszüleim nevelték egy unokatestvéreimet, Gyurit, és őneki is volt ott egy szobája, apáméknak 3 szobája és a nagyszüleimnek pedig egy óriási nagy szobájuk mindjárt az üzlet mellett. Akkor lett saját szobám, amikor a Gyuri 19-20 éves korában elkerült otthonról. Orvos lett végül is, és a numerus clausus miatt Olaszországban sikerült csak a doktorátust elvégeznie. Addig a szüleimmel aludtam egy szobában.